

НЕКАНЕНЪ ГОСТЪ.

Въ една гостилница вечеряше мечкаръ. Мечката си бѣ вързалъ въ градината за стобора. Въ салона играеха на мѣсечината дѣцата на гостилничаря. Най-гольмото бѣше около шестгодишно, а най-малкото едва бѣ навършило двѣ годинки.

Цапъ! Цапъ! — чуха се тежки стѣпки. Кой ли иде? Вратата на коридора се отвори и се показа рунтава мецана. Ней бѣ омръзнало да стои сама въ градината, скжсала бѣ веригата и тръгнала да търси забава. Дѣцата се уплашиха. Всѣко се сгуши въ единъ жгълъ. Мецана доближи при всѣко, помилва го и нищо не имъ направи.

«Това трѣбва да е нѣкое голѣмо куче», — помислиха си дѣцата и погладиха мечката. Тя легна на пода и се протрѣ. Най-малкото се покачи по нея и загуши златокъдравата си главица въ гжстата черна козина на мецана. Най-гольмото момченце си взе барабанчето и затумка. Мечката се изправи на заднитѣ си крака и почна да играе. Дѣцата взеха играчкитѣ си да играятъ на войници. Додоха пушка и на мецана. Тя бѣше единъ много добъръ играчъ — войникъ. Всички замаршеруваха като войници, подъ команда: едно, двѣ; едно, двѣ!

Нѣкой отвори вратата. Това бѣше майката на дѣцата. Трѣбваше да видите нейния безгласенъ страхъ, бѣлото ѝ като платно лице, полуотворената ѝ уста и плахитѣ ѝ очи... Но най-малкото ѝ момченце се засмѣ и викна високо: «Мамо, ние играемъ на войници!»

Слѣдъ малко дойде и мечкартъ.